

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 230.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938921920/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

jeg har intet Hjerte – ingen Sjæl – ingen Kjærlighed mere! O – havde jeg blot Ro! – Virginie kunde ikke svare, men saae til Himlen med et bønfuldende Blik. »Jeg forstaaer dig! *derfor* skulde Frelsen komme! Kom den da den saae Dødskampen i min Sjæl? – rakte han, som du kalder den evige Kjærlighed – Haanden ud for at opreise den sønderknuste Kvinde, mens der endnu var Mulighed for at Livsflammen kunde opløses paany? – Nu er den udsukt! – den evige Kjærlighed maa være meget kortsynet, siden den altid kommer for sildigt!« Virginie sukkede dybt. »Tilgiv mig, du elskelige Pige! Din Fader havde Ret – naar den falske Himmel forgaaer i Hjertet, opdager man et Helvede – som er sandt! – Jeg er ond, utaknemmelig – men du tvang mig selv til at leve for at blive brødefuld – skjøndt jeg kunde have døet da jeg endnu kun var ulykkelig!«

»Nei, nei!« udbød Virginie forskrækket. »Jeg er ikke klog eller veltalende nok til at overbevise Dem, men jeg veed det saavist som at der kommer en Morgen efter hver Nat – hvis De ikke svigter Deres Løfte, vil Gud ikke svigte sit.«

»Mit Løfte – ja du fandt den rette Lænke – jeg har fordømt mig selv til at holde det ud. Aagesen holdt sit Ord helligt – han vilde foragte mig, dersom jeg brød et Løfte – ellers havde jeg gjort det for længe siden!« – »Og De siger at Kjærligheden er død i Deres Hjerte?!« udbød Virginie med Varme. »Erindringen lever!« svarede Helene i en ubeskrivelig Tone, og brast i Graad.

Siden denne Dag var Virginie ofte Vidne til de heftige Udbrud af Helenes Sorg, og lyttede med englemild Taalmodighed til hendes Klager. Disse Klager var naturligere end den tause, pinlige Resignation hvori hun havde indesluttet sig som i en Ligkiste, og hvor dybt end denne trøstløse Jammer rystede den unge, medfølende Piges Hjerte, sagde hendes Fornuft hende dog at det var godt saaledes. Men Frank, hvis Ord enten de var milde eller strenge, enten de udtalte Opmuntring eller Bebreidelse blev slaaet af den simple Philosophie i den menneskelige Fortvivlelse, indsaac at en Troessag lettere lader sig modbevise end bevise, og da Helene ikke *kunde* tro, begyndte han selv at mistvivle om hendes Frelse.

Kun Virginie tvivlede ikke! Er der noget Sted i Verden, hvor Troen paa Livets Seir er udødelig og som en Einheria reiser sig efter